

Wapenunie

ZESTIENDE WIJZIGING WAPENWET VERBOD OM ILLEGALE WAPENS TE VERWERVEN

Samenvatting

Vanaf 10 december 2021 is het verboden om een wapen te verwerven dat illegaal voorhanden wordt gehouden door de overdrager. Dit is op zich weinig nieuws. Immers, de wapenwet en het strafwetboek maken het al sinds 2006 mogelijk om het "witwassen" van zwarte wapens te vervolgen. Om deze reden is de nieuwe verbodsbepaling overbodig en dient ze dus opnieuw te worden opgeheven.

De nieuwe verbodsbepaling is ook onduidelijk wat aanleiding kan geven tot administratieve creativiteit en eigen rechtsvinding van de wapendiensten. Op basis van de parlementaire stukken en de vreemde formulering van de tekst is te vrezen dat dit verbod zal worden gebruikt om voornamelijk legale wapenbezitters zoals jagers en sportschutters te vervolgen die bijvoorbeeld een wapen aankopen dat niet teruggevonden is in het CWR. Hoewel de wettekst dit niet toelaat, zal het allicht enkele jaren wachten zijn tot de eerste rechtspraak duidelijkheid brengt.

Te onthouden is dat, bij het overnemen van een wapen, elke wapenbezitter in de mate van het mogelijke moet nagaan of het wapen legaal voorhanden gehouden wordt door de overdrager. Dit kan door de vergunning van het wapen te laten voorleggen of door na te gaan of de overdrager een geldig jachtverlof of een geldige sportschutterslicentie heeft. Dit is altijd al het geval geweest. Het is te verwachten dat daar na de wetswijziging meer controle op zal gebeuren.

Achtergrond

Tijdens de herfst heeft de nieuwe Vivaldi regering haar eerste wijziging van de wapenwet doorgevoerd. Dit gebeurde nagenoeg ongemerkt via de klassieke techniek van de programmawet. Een programmawet komt doorgaans tot stand op initiatief van de administratie. Als de administratie problemen ondervindt of indien er rechtspraak ontstaat die ongewenst is, worden heel technische aanpassingen voorgesteld die voor de politici op de kabinetten en in het parlement bijna niet te volgen zijn. Vervolgens wordt dergelijke wet in ijltempo door het parlement gejaagd. De meerderheidspartijen worden immers verondersteld om voor te stemmen. Na deze hoogmis van de democratie komt er dan een nieuwe tekst tot stand.

Door de programmawet, bedoeld om justitie sneller, menselijker en straffer te maken, wordt de wapenwet voor de zestiende keer gewijzigd. Concreet betreft het twee kleine aanpassingen aan de verbodsbepalingen in de wapenwet:

- Bij de toelating voor wapenbeurzen is voorzien dat ook een gemachtigde van de minister bevoegd voor Justitie de toelating kan verlenen zodat dit niet de minister zelf is die telkens moet tekenen¹;

- Er wordt een nieuwe verbodsbepaling ingevoerd. Het is vanaf 10 december 2021 verboden om “een wapen te verwerven dat in België wordt voorhanden gehouden in strijd met deze wet of met haar uitvoeringsbesluiten”²

De eerste wijziging is puur formeel en stelt op zich geen problemen. Weet dat, nadat de minister een eerder besluit moest intrekken naar aanleiding van een procedure bij de Raad van State³, de Federale Wapendienst⁴ werkt aan een uitvoeringsbesluit om de voorwaarden voor de organisatie van wapenbeurzen te regelen. Een eerste ontwerp tekst werd rondgestuurd aan de leden van de Adviesraad voor Wapens om op 27 januari 2022 te worden besproken.

De tweede aanpassing is moeilijker te begrijpen. Concreet wordt een nieuwe verbodsbepaling ingevoerd die letterlijk leest als volgt:

“Art. 19. Het is verboden:

[...]

8° een wapen te verwerven dat in België wordt voorhanden gehouden in strijd met deze wet of met haar uitvoeringsbesluiten.”

Op zich is dit verbod logisch, en eigenlijk is het ook niet nieuw. De wapenwet voorziet dat alle wapens ingedeeld worden in drie categorieën: de vrij verkrijgbare wapens, de vergunningsplichtige wapens en de verboden wapens. Vervolgens legt de wapenwet de voorwaarden vast om wapens in elk van de categorieën voorhanden te houden. Behoudens uitzonderingen is er een verbod om verboden wapens voorhanden te hebben, is er een vergunning vereist om vergunningsplichtige wapens voorhanden te hebben en kunnen vrij verkrijgbare wapens vrij voorhanden gehouden.

Als er een wet is die verbiedt dat sommige wapens voorhanden worden gehouden en dat voor andere wapens een vergunning vereist is, is het ergens logisch dat wapens die in strijd met de wettelijke bepalingen voorhanden worden gehouden niet meer kunnen worden overgedragen. Dat is op zich geen wereldschokkend standpunt. Allicht om deze reden passeerde de wetsaanpassing in het parlement zonder dat daar enige opmerking over gemaakt werd⁵.

Wel opvallend is dat dit nu expliciet in een wettekst staat. Was het dan vroeger wel toegelaten om illegale wapens te verwerven? Het wekt dus minstens verbazing dat men deze aanpassing doorvoerde. Immers, iemand die een zwart wapen verwerft, begaat al een strafrechtelijk sanctioneerbare inbreuk:

- Als de verwerver van het zwart wapen zelf geen vergunning heeft (en ook geen jager of sportschutter is), of als het een verboden wapen is, dan pleegt de verwerver een inbreuk op diverse bepalingen van de wapenwet⁶;
- Als de verwerver van het zwart wapen zelf een vergunning heeft of indien hij geen vergunning nodig heeft (bijvoorbeeld omdat hij als houder van een jachtverlof of een sportschutterslicentie van een uitzondering geniet), dan is er sprake van heling omdat de verwerver meehelpt om het voorwerp van het misdrijf van verboden wapenbezit van de overdrager te verhullen⁷.

De wetshistoriek kan misschien helpen om de beweegredenen van de administratie te begrijpen.

Wetshistoriek

De reden van de wetswijziging wordt uitgelegd in het wetsontwerp als volgt⁸:

Personen mogen een wapen dat in België voorhanden wordt gehouden in strijd met de wapenwet of met haar uitvoeringsbesluiten, niet legaal kunnen verwerven of voorhanden hebben.

Het legaliseren van wapens die illegaal voorhanden worden gehouden en dus deel uitmaken van het illegale circuit komt neer op het witwassen van “zwarte” wapens.

Conform artikel 4 van de wapenwet moeten alle in België gefabriceerde of ingevoerde vuurwapens ingeschreven worden in een centraal wapenregister, waar deze wapens een uniek identificatienummer toegewezen krijgen.

Het betreft een cruciaal element voor de opspoorbaarheid van vuurwapens. Van zodra een vuurwapen voorhanden wordt gehouden in België wordt dit geregistreerd in het centraal wapenregister, zo ook in geval van de overdracht van het wapen.

In de praktijk is echter gebleken dat het bijvoorbeeld voor een houder van een sportschutterslicentie actueel mogelijk is om een illegaal voorhanden gehouden vuurwapen (dat per definitie niet geregistreerd wapenbezit inhoudt) probleemloos over te nemen. Dit werkt illegale wapenhandel in de hand: immers zwarte wapens krijgen hierdoor een legale status en het onbestraft laten van de verkrijger van dergelijke wapens is een belangrijke faciliterende factor.

Het invoeren van deze verbodsbepaling is bijgevolg een belangrijk element in de strijd tegen illegale wapenhandel en in het verzekeren van de opspoorbaarheid van vuurwapens.”

Er wordt in deze toelichting dus niets gezegd over juiste toepassingsgebied van het verbod. Opvallend is wel dat er weinig juridisch correcte zaken in deze toelichting staan:

- Eerst is er sprake van “witwassen” van illegale wapens. Het is inderdaad logisch dat zwarte wapens niet opnieuw in het legale circuit kunnen komen. Maar om dergelijke witwas aan te pakken, bestaat er al wetgeving, onder meer inzake witwas. De auteur van de tekst had bij het formuleren van deze zin al moeten inzien dat de tekst die hij voorstelt overbodig is;
- Het is inderdaad juist dat artikel 4 wapenwet voorziet dat alle wapens moeten ingeschreven zijn in het Centraal Wapenregister en dat dergelijke inschrijving een cruciaal element is voor de opspoorbaarheid van wapens.

Wel is het zo dat slechts een klein deel van het totale legale wapenbezit effectief ingeschreven is in het Centraal Wapenregister (“CWR”). Dit heeft diverse oorzaken:

- o Het Centraal Wapenregister wordt in sommige managementopleidingen gebruikt als hét schoolvoorbeeld van een slecht onderhouden databank omdat er weinig controle is op de consistentie van de gegevens, onvoldoende workflows bestaan, geen controle is op de juistheid van gegevens, enz.⁹ De overheid vindt het dan wel belangrijk dat wordt opgetreden tegen illegaal wapenbezit, maar blijktbaar is dit weer ook niet belangrijk genoeg om voldoende middelen vrij te maken om het CWR goed te laten functioneren;

- De verplichting om ingevoerde of gefabriceerde wapens werd ingevoerd vanaf 1 oktober 2010¹⁰. De honderdduizenden wapens die voor deze periode werden gefabriceerd of ingevoerd moesten dus nog geen uniek identificatienummer hebben en zijn vaak niet ingevoerd in het Centraal Wapenregister¹¹.
  - Anno 2021 moeten wapenhandelaars en verzamelaars nog steeds hun registers op papier bijhouden. Er is geen koppeling tussen de registers van deze erkende personen en het Centraal Wapenregister. Dus de meeste wapens die in registers staan bij erkende personen, staan niet ingeschreven in het Centraal Wapenregister. Onze eerdere vragen om binnen de Adviesraad voor Wapens een werkgroep op te richten die in overleg tussen de betrokken overheden en sectoren moet nakijken hoe alle registers en documenten in het kader van de wapenwet kunnen worden gedigitaliseerd wordt door de voorzitter van de adviesraad genegeerd, het punt werd zelfs nooit ter stemming voorgelegd. Naar verluidt zou de Federale Politie hier niet voor te vinden zijn om redenen die wij niet kunnen begrijpen.
- De auteur van de wettekst gaat er dus van uit dat alle legale wapens in het CWR zijn ingevoerd en dat er dus verwerving is van een “illegaal wapen” indien het wapen niet in het CWR is ingevoerd. Dit is onjuist vermits er, zoals hierboven gezegd, honderdduizenden legale wapens die vergund zijn of geregistreerd zijn in de registers van erkende personen. Het komt dus in de praktijk heel vaak voor dat een legaal voorhanden gehouden wapen niet in het CWR is opgenomen.
  - Vervolgens wordt een voorbeeld gegeven over een sportschutter die, volgens de auteur van de tekst, een zwart wapen zou kunnen verwerven door het te vermelden op een formulier van overdracht model 9 waardoor het wapen “witgewassen” wordt. Hetzelfde voorbeeld geldt mutatis mutandis ook voor jagers. Het getuigt van een gebrekkig inzicht in het strafrecht om te schrijven dat iemand die een zwart wapen verwerft niet gestraft zou kunnen worden. Er zal sprake zijn van heling (zie hoger). Bovendien voorziet de wapenwet in de verbeurdverklaring van het wapen indien de overdrager van het wapen vervolgd wordt voor zijn illegaal bezit¹². De tekst bevat dus een onjuiste voorstelling van de rechtsgevolgen die de overname van zwarte wapens heeft, allicht in een poging om alsnog aan te tonen dat de wetsaanpassing nodig was.
  - Het nieuwe verbod is dus overbodig omdat de wapenwet en/of het strafrecht reeds toelaten om op te treden tegen personen die illegale wapens in het legale circuit brengen. Er zijn dus reeds voldoende elementen om te strijden tegen illegale wapenhandel en om de opspoorbaarheid van wapens te verzekeren. Het voorgestelde verbod voegt dan ook niets toe en is nutteloos. Schrijven dat het nieuwe verbod dan een “belangrijk element” is in de strijd tegen illegale wapenhandel getuigt van weinig realiteitszin.

Hoewel de nieuwe wetsaanpassing overbodig is, is ze wel in werking getreden op 10 december 2021 zodat er toch rekening mee gehouden moet worden.

Hierna lichten we toe wat nu juist verboden wordt.

Toepassingsgebied van het nieuwe verbod

Het toepassingsgebied van het nieuwe verbod is beperkt. Er is enkel een strafbare inbreuk indien de volgende elementen aanwezig zijn:

- Er is verwerving van een wapen
- Het wapen wordt voorhanden gehouden in strijd met de wapenwet of de uitvoeringsbesluiten ervan
- Op het moment van de verwerving
- Dit voorhanden hebben is gelocaliseerd in België

Verwerving van een wapen

Het verbod is enkel van toepassing indien “een wapen” wordt verworven. Het begrip “wapen” is niet gedefinieerd in de wapenwet.

Gelet op de wettekst, dient te worden aangenomen dat de tekst van toepassing is op de wapens die door de wapenwet ingedeeld worden in een categorie, dus op vrij verkrijgbare wapens, verboden wapens of vergunningsplichtige wapens.

Voorhanden houden in strijd met de wapenwet of de uitvoeringsbesluiten ervan

Tweede element is dat het wapen door de overdrager ervan voorhanden wordt gehouden in strijd met de wapenwet of de uitvoeringsbesluiten ervan. Aanvankelijk had de auteur verwezen naar het verwerven van “illegale” wapens. De afdeling wetgeving van de Raad van State merkte op dat dit begrip onvoldoende nauwkeurig is, waardoor de formulering werd aangepast¹³.

In de eerste plaats valt op dat er niet alleen verwezen wordt naar de regels van de wapenwet zelf, maar ook naar de regels van de uitvoeringsbesluiten ervan. Dit is merkwaardig. De regels om wapens voorhanden te hebben liggen immers vast in de wapenwet zelf¹⁴. Er zijn geen uitvoeringsbesluiten die bepalen of een wapen al dan niet wettig voorhanden gehouden wordt. De wapenwet bevat trouwens ook geen bevoegdheidsdelegatie die de Koning of de minister zouden toelaten dergelijke regels vast te leggen. De uitvoeringsbesluiten bevatten enkel regels over de voorwaarden om wettige reden te bewijzen, de formaliteiten voor het registreren van wapenbezit, procedureregels voor het afgeven van vergunningen en erkenningen, veiligheidsregels voor opslag en vervoer van wapens, etc...

De vraag stelt zich of de auteur van de tekst een specifiek doel voor ogen had door te verwijzen naar regels die niet kunnen bestaan. Allicht is het hier de bedoeling om de verwerver te straffen die bijvoorbeeld een wapen verwerft dat niet in het CWR is ingeschreven, waarvoor geen model 9 werd opgestuurd, etc... De wettekst laat dit echter niet toe. Het is immers duidelijk dat de registratie van wapens in het CWR een overheidstaak is. De burger heeft hier geen controle over. Hetzelfde geldt indien de registratie formaliteiten omtrent het model 9 niet worden nageleefd. Recente cassatierechtspraak leert ons dat het niet-naleven van deze formaliteiten niet tot gevolg dat er sprake is van illegaal wapenbezit¹⁵.

Lezing van de toelichting bij de wet (zie hierboven) doet vrezen dat de nieuwe verbodsbepaling wel degelijk gebruikt zal worden om personen te vervolgen die wapens verwerven die legaal voorhanden gehouden worden (maar niet in het CWR zijn openomen). Dezelfde vrees bestaat omtrent het toepassen van het verbod voor wapens waarvoor de provinciale wapendienst geen model 9 terugvindt. Allicht zal het hier afwachten zijn op het standpunt van de rechtbanken dat er zal komen zodra de eerste legale wapenbezitters vervolgd worden.

We herinneren eraan dat, na de wetwijziging van 5 mei 2019, de geneutraliseerde vuurwapens aangifteplichtig zijn geworden¹⁶. Ze worden dus enkel nog als vrij verkrijgbaar beschouwd mits ze zijn aangegeven. Deze wapens moesten tegen 14 maart 2021 zijn aangegeven via een aangifteformulier model 9ter. Geneutraliseerde wapens mogen ook enkel worden overgedragen met een formulier van overdracht model 9ter. Er kan worden aangenomen dat, indien de aangifteplicht niet voldaan is of als de wapens worden overgedragen zonder aangifte te doen, één van de voorwaarden om de wapens als vrij verkrijgbaar te beschouwen niet meer is voldaan. In dat geval worden de wapens vergunningsplichtig¹⁷. Er is dan illegaal bezit van deze wapens indien er geen vergunning voor wordt afgegeven¹⁸. Iemand die dus een geneutraliseerd wapen verwerft dat niet was aangegeven, kan dus mogelijk vervolgd worden op basis van de nieuwe bepaling¹⁹.

Concreet is het verbod dus onder meer van toepassing in de volgende situaties:

- De overdrager draagt een verboden wapen over²⁰;
- De overdrager draagt een vergunningsplichtig wapen over waarvoor hij niet over een vergunning tot het voorhanden hebben ervan ("model 4") beschikt²¹;
- De overdrager draagt een vergunningsplichtig wapen over dat in aanmerking zou kunnen komen voor registratie door de houder van een jachtverlof of een sportschutterslicentie terwijl hij zelf niet meer van deze uitzondering kan genieten²². Dit kan bijvoorbeeld in volgende gevallen:
  - o Het jachtverlof werd ingetrokken;
  - o De sportschutterslicentie werd ingetrokken;
  - o Het jachtverlof is meer dan 10 jaar geleden vervallen²³;
  - o De sportschutterslicentie is meer dan 3 jaar geleden vervallen²⁴;
- De overdrager draagt een aangifteplichtig geneutraliseerd vuurwapen over dat niet werd aangegeven voor 14 maart 2021;
- De overdrager heeft een verboden of vergunningsplichtig wapen voorhanden als erkend wapenverzamelaar, maar het wapen past niet in het thema van de erkenning zodat de verzamelaar het niet voorhanden mocht hebben.

Illegaal voorhanden gehouden op moment van verwerving

De verbodsbepaling is van toepassing als een wapen "wordt" voorhanden gehouden in strijd met de bepalingen van de wapenwet of de uitvoeringsbesluiten ervan. Het gebruik van de tegenwoordige tijd wijst erop dat de situatie van "illegaal bezit" bij degene die het wapen overdraagt dus moet bestaan op het moment dat het wapen wordt overgenomen. Dit is een belangrijk punt. Als men zou aannemen dat het volstaat dat het wapen illegaal voorhanden "werd" gehouden, zou dit degene die een wapen verwerft ertoe verplichten om de volledige historiek van het wapen na te gaan om te onderzoeken of er ooit sprake is geweest van enig illegaal voorhanden hebben. Dit is een onmogelijke opdracht voor particulieren vermits zij een toegang hebben tot de politionele databanken en het CWR.

Het volstaat dus om na te gaan of de overdrager, op het moment van de overdracht, het wapen legaal voorhanden had. Om dit na te gaan moet worden gekeken naar de bepalingen van de wapenwet en de uitvoeringsbesluiten ervan die bepalen wanneer iemand een wapen voorhanden mag hebben.

De vraag stelt zich trouwens ook wat er dient te gebeuren indien iemand een illegaal voorhanden gehouden wapen ontdekt. Bij ontdekking zal er in de praktijk geen vergunning voor het wapen zijn afgeven.

Artikel 17, tweede lid wapenwet bevat een specifieke bepaling die van toepassing is bij ontdekking van een wapen, bijvoorbeeld bij overlijden. Degene die een wapen ontdekt, dient

binnen de drie maanden na de vondst een vergunning voor het wapen aan te vragen. In afwachting van de beslissing over de vergunning laat de wet uitdrukkelijk toe dat het wapen wordt behouden, tenzij de overheid om redenen van openbare orde anders beslist.

Op het moment dat de ontdekker het wapen verwerft, kan het dus perfect voorhanden worden gehouden op basis van artikel 17, tweede lid wapenwet. Uiteraard moet binnen de drie maanden de vergunning worden aangevraagd, zo niet is er wel sprake van illegaal wapenbezit waardoor de verwerver van het wapen gevat wordt door de nieuwe verbodsbepaling²⁵.

Deze problematiek is evenwel niet aan de orde bij de erfenis van wapens waarvoor passief bezit wordt aangevraagd. Onder de huidige regelgeving kan men immers enkel passief bezit aanvragen voor wapens die legaal voorhanden gehouden worden door de erflater²⁶.

In België

De nieuwe verbodsbepaling is enkel van toepassing op wapens die in België illegaal voorhanden gehouden worden op het moment dat ze worden verworven. De nieuwe verbodsbepaling kan dus nooit spelen bij invoer van een wapen of bij overbrenging van een wapen uit een andere Europese lidstaat indien het daar illegaal voorhanden werd gehouden, uiteraard voor zover de invoerder alle nodige documenten heeft voor de invoer.

Het is wel zo dat bij overbrenging van een wapen naar België dit wapen een uniek identificatienummer dient toegewezen te krijgen door de proefbank...²⁷ Voorts dient opgemerkt dat de directeur van de proefbank enkel de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie heeft met betrekking tot het vaststellen van inbreuken op de proefbankwet. Voor het vaststellen van inbreuken op de wapenwet heeft hij deze bevoegdheid niet²⁸.

Praktisch belang

In de praktijk is de wetswijziging niet echt nieuw. Reeds voor de wijziging konden wapenbezitters die illegale wapens verwerven vervolgd worden. Ook wapenhandelaars die hun erkenning gebruiken om illegale wapens over te nemen, in hun registers in te schrijven en legaal door te verkopen konden reeds vervolgd worden. Zij zijn bovendien ook gebonden door een deontologische code die hen verbiedt om hun erkenning te gebruiken om aan derden een onrechtmatig voordeel te verschaffen²⁹.

Wie een wapen overneemt, dient dus altijd na te kijken of de overdrager het wapen legaal voorhanden heeft:

- Ofwel werd voor het wapen een vergunning afgegeven;
- Ofwel kan de overdrager het voorhanden hebben als jager of sportschutter;
- Ofwel staat het in het register van een erkend persoon

Bij overname van een geneutraliseerd wapen dient te worden nagekeken of het wapen voor 14 maart 2021 werd aangegeven met een formulier model 9ter.

Dit is altijd reeds het geval geweest. De wetsaanpassing is dus eigenlijk zinloos. Zoals spijtig genoeg gebruikelijk is bij wijzigingen van de wapenwet zal ze allicht weer aanleiding geven tot opflakeringen ambtelijke creativiteit. Er is te vrezen dat het nieuwe verbod gebruikt zal worden om legale wapenbezitters ten onrechte te vervolgen, bijvoorbeeld indien ze een wapen overnemen dat niet teruggevonden wordt in het CWR. Het is allicht een kwestie van tijd vooraleer een jager, die een jachtwapen overneemt een model 9 invult, vervolgd wordt

omdat de provinciale wapendienst het wapen niet terugvindt in het CWR en van mening is dat het wapen daarom illegaal voorhanden wordt gehouden.

Om deze reden zijn wij van mening dat de wetsaanpassing het beste kan worden teruggedraaid en minstens moet worden verduidelijkt.

Nico Demeyere
Advocaat Armalex Advocaten

EINDNOTEN

---

¹ Wijziging van artikel 19, 5° wapenwet door art. 93 wet van 28 november 2021 om justitie menselijker, sneller en straffer te maken, *BS* 30 november 2021

² Invoeging nieuw artikel 19, 8° wapenwet door art. 93 wet van 28 november 2021 om justitie menselijker, sneller en straffer te maken, *BS* 30 november 2021

³ Zie arresten RvS nr. 249.612 en 248.791. In beide procedures zal het allicht zo zijn dat het auditoraat de vernietiging van de beslissing van de minister adviseerde, allicht omdat artikel 19, 5° wapenwet voorziet dat de voorwaarden om de toelating voor een wapenbeurs dienen te worden vastgelegd in een koninklijk besluit dat voor advies aan de Adviesraad voor Wapens dient te worden voorgelegd. Vermits dergelijk besluit niet bestaat, zijn er geen toetsingscriteria. Evenmin is de minister bevoegd om die voorwaarden zelf te bepalen. Dit zal nu worden verholpen door een nieuw koninklijk besluit te nemen dat de voorwaarden voor wapenbeurzen vastlegt.

⁴ Hiermee wordt het kabinet van de minister van Justitie bedoeld

⁵ Parl. St. Kamer, 2021-2022, 2175/6, p. 38

⁶ Meerbepaald een inbreuk op artikel 8 wapenwet die het voorhanden hebben van verboden wapens verbiedt en artikel 11 wapenwet die het voorhanden hebben van vergunningsplichtige wapens verbiedt, tenzij indien er een vergunning verleend werd. De overdrager van een vergunningsplichtig wapen begaat ook een inbreuk op artikel 10 wapenwet indien hij een vergunningsplichtig wapen overdraagt aan een persoon die niet zelf over een vergunning beschikt of geen dergelijke vergunning nodig heeft omdat hij van een uitzonderingsregel voor jagers of sportschutters kan genieten

⁷ Artikel 505 Strafwetboek

⁸ Parl. St. 2021-2022, stuk 2175/1, p. 59-60

⁹ Er kan in dit verband ook verwezen worden naar het rapport van het Comité P over het functioneren van het Centraal Wapenregister, <https://comitep.be/document/onderzoeksrapporten/2004%20wr%20nl.pdf>. Het rapport dateert uit 2004 maar blijft nog actueel gelet op de beperkte inspanningen die door de Federale Politie werden gedaan om de problemen te verhelpen

¹⁰ Koninklijk besluit van 10 oktober 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de Wapenwet en het koninklijk besluit van 8 augustus 1994 betreffende de Europese vuurwapenpassen, *BS* 14 oktober 2010

¹¹ Ze werden bijvoorbeeld ingevoerd indien er voor de betrokken wapen een document werd afgegeven, zoals bijvoorbeeld een vergunning of formulier van overdracht of indien ze in beslag worden genomen

¹² Art. 23, laatste lid wapenwet

¹³ Kamer, 2021-2022, stuk 2175/1, p. 152-153

¹⁴ Zie artikel 10 – 18 wapenwet voor de vergunningsplichtige wapens, artikel 8 wapenwet voor de verboden wapens en de diverse uitzonderingen van artikel 27 wapenwet

¹⁵ Cass. 30 oktober 2019 en cass. 31 maart 2021

¹⁶ Art. 3, §2, 3° wapenwet. Zie art. 25/2 KB van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet voor de aangiftemodaliteiten

¹⁷ Art. 3, §3, 1° wapenwet

¹⁸ Uit de tekst van artikel 3, §2, 3° wapenwet is af te leiden dat de verplichting tot aangifte hier geen loutere administratieve aangelegenheid (zoals bij de overdracht van wapens tussen personen die deze voorhanden kunnen hebben op basis van een jachtverlof) maar een voorwaarde is omdat de wapens als vrij verkrijgbaar zouden worden beschouwd. Ook in dit geval zijn de regels die bepalen of het wapen al dan niet legaal voorhanden gehouden kunnen worden vastgelegd in de wet (die dan weliswaar naar de uitvoeringsbesluiten verwijst)

¹⁹ Ook in dit geval is vervolging van de verwerver mogelijk op basis van art. 11 wapenwet (namelijk bezit van een vergunningsplichtig wapen vermits de aangifte niet gebeurde wat tot gevolg heeft dat het wapen niet vrij verkrijgbaar is in de zin van art. 3, §2, 3° wapenwet) of op artikel 505 SW

---

²⁰ Artikel 8 verbiedt het voorhanden hebben van verboden wapens

²¹ Artikel 11 wapenwet verbiedt het voorhanden hebben van vergunningsplichtige wapens, tenzij er een vergunning voor afgegeven werd

²² Artikel 12 wapenwet laat onder meer houders van een jachtverlof of van een sportschutterslicentie toe om sommige vergunningsplichtige wapens te verwerven zonder dat ze een vergunning hoeven aan te vragen. Als deze personen niet meer over een jachtverlof of sportschutterslicentie beschikken, kunnen ze in de regel ook de wapens niet meer voorhanden houden. Als ze die wapens toch behouden, zijn ze allicht illegaal in het bezit ervan (er moet nog rekening gehouden worden met de termijn van 10 jaar of 3 jaar waarbinnen in sommige gevallen passief bezit mogelijk is na het verval van het jachtverlof of de sportschutterslicentie)

²³ Art. 13, tweede lid wapenwet laat de houder van een jachtverlof toe om het wapen zonder munitie te houden gedurende een periode van 10 jaar na verval van het jachtverlof

²⁴ Artikel 13, tweede lid wapenwet laat de houder van een sportschutterslicentie toe om het wapen zonder munitie voorhanden te houden gedurende een periode van drie jaar na verval van de sportschutterslicentie

²⁵ Ook in deze hypothese is de nieuwe verbodsbepaling overbodig om de overnemer te kunnen straffen vermits er bij laattijdige aangifte een inbreuk is op artikel 17, al. 2 wapenwet en dus ook op artikel 11 wapenwet

²⁶ Art. 11/2, tweede lid wapenwet

²⁷ Art. 4 wapenwet en art. 29/1 KB 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet

²⁸ Art. 17 wet van 8 juli 2018 houdende bepalingen inzake de proefbank voor vuurwapens

²⁹ Art. 16 KB 11 juni 2011 tot regeling van het statuut van de wapenhandelaar